

Overdenking 15 juli 2018

Jacob Bandstra

Psalm 136 en Romeinen 5, 6-11

Vandaag hebben we een eredienst waarin we God willen loven en prijzen. Met name in het Oude Testament zien we dat gelovigen stil worden gezet bij de grote daden van God in het verleden. Ze prijzen God om wat hij heeft gedaan. God schiep de hemel en de aarde, God bevrijdde zijn volk uit Egypte en uit Babel. Jahweh als de God die Abraham, Isaak en Jacob bijstond, als de levende God.

Zo bekeken lijkt de tekst van vanochtend een beetje een vreemde eend in de bijt. Op het eerste gezicht lijkt het Paulus vooral te gaan om een uiteenzetting van het geloof. En toch komen we juist hier bij de kern van lofprijzing. In het Oude Testament worden de grote daden van God geloofd. Hier stelt Paulus dé grote daad van God centraal: Christus die uit liefde naar de aarde komt, sterft, en weer leeft! Ook werkt Paulus in de tekst naar een hoogtepunt toe: Aan het einde van de tekst komt voor Paulus alles samen in de lofprijzing van God.

Maar hoe komt Paulus daar nu precies toe? Paulus begint met de plek die wij eerst hadden. Als krachteloze mensen, als zondaars. Wij wilden toen, en misschien ook nu, niets met God te maken hebben. Net als het volk Israël zo vaak heeft gedaan, keerden wij ons af van de liefde van God. Kijk alleen al naar de uittocht, en zie zij zich wel niet koppig en ongelovig tegenover God gedragen. Zijn wij daarin beter?

Maar dan komt de grote ommekeer: Niet onze daden staan centraal, maar de grote daad van God! Het was door de liefde van God dat hij tot ons kwam. De liefde, die Jezus toonde tijdens zijn leven. Zowel naar de hoeren en de tollenaars, mensen aan de rand, als naar de farizeërs en schrifteleerden, die *tough love* nodig hadden. De liefde, die Jezus toonde tijdens zijn leven, ja, zelfs tot in de dood. Want voor een goed mens wil iemand misschien nog wel sterven. Voor iemand die je mag, zou je dat misschien nog wel doen. Maar voor mensen, die eigenlijk

niks met jou te maken willen hebben sterven... Dat is liefde!
Hoe groots is dat!

En zo gaat ook Paulus van iets heel kleins naar iets heel groots. Hij schakelt onze verzoening aan onze redding, en deze twee weer aan ons lofprijzen van God. Van de verzoening tot in de dood, door het leven van Christus waardoor wij worden gered, naar de lofprijzing van God. Alles draait uiteindelijk bij Paulus weer terug naar God. Zo mogen wij onze lofprijs dan ook zien: Al ons lofprijzen is uiteindelijk geworteld in God zelf!

Dat zien we in eerste instantie terugkomen in de grote daden van God. Kijk bijvoorbeeld naar psalm 136. Daarin wordt God geprezen om de grote daden die hij heeft gedaan. Hij heeft de blauwe lucht geschilderd met daarin de musjes, de ooievaars, de havikken... Hij heeft de zee gemaakt met allerlei levende wezens, de aarde met ons mensen. En daar blijft het niet bij. God is ook degene die ons verlost! De hele Bijbel is eigenlijk een verhaal van verlossing. Denk aan de verlossing van de slavernij uit Egypte, of de uittocht uit Babel. Of meer nog: De verlossing door Christus!

Zo mogen wij ook zien naar wat Christus in onze levens gedaan heeft. Sta eens stil bij wat God voor grote daden in uw leven gedaan heeft. Wanneer was de laatste keer dat u God daarvoor geprezen heeft? Wat voor rol speelt lofprijs als reactie op Gods werk in uw leven?

Hoewel deze vragen zeker interessant zijn om lang bij stil te staan, is het verhaal hier nog niet ten einde. Onze lofprijs is namelijk ook geworteld in wie God is. Zowel Christus' dood als zijn leven is gegeven aan ons uit liefde. Het was uit liefde dat Christus naar deze wereld kwam. Het was uit liefde dat Christus de dood in is gegaan. Het was uit liefde dat Christus de dood overwonnen heeft, en uit liefde geeft hij zijn leven ook nu aan ons. God is een God van liefde, van zelfovergave. En wij mogen dan ook opgenomen worden in de liefde die God heeft. Opgaan in de liefde die God voor ons heeft, waardoor wij op onze beurt hem meer kunnen liefhebben. Zo zullen wij steeds dichter en dichter tot God kunnen naderen, en meer en meer hem kunnen liefhebben.

Hiermee komen we aan bij het derde aspect, namelijk dat wij mogen door onze lofprijs ook mogen wortelen in God zelf. De kerk als lichaam van Christus is een mysterie waar wij niet met ons hoofd, en niet met ons hart bij kunnen. En tóch is het zo! Want hoe groots het ook is dat God in ons woont, hoeveel groter is het dat wij in God mogen zijn! Als christenen, als het lichaam van Christus, zijn wij geworteld in het goddelijke leven. Dat gaat dieper dan het gevoel en het verstand. Dat gaat om het belevén. Wanneer duidelijk wordt hoe groots en hoe breed dit is, kún je bijna niet anders dan God lofprijzen.

En toch. Ik begrijp ook hoe moeilijk het kan zijn om in deze lofprijzing te leven. Hoe kan ik God nu lofprijzen wanneer hij niet de moeilijkheden in mijn leven te lijf gaat? Wanneer God juist degene lijkt te zijn die zich van mij afwendt? Dat is een terechte vraag, waar we niet gemakkelijk aan voorbij kunnen gaan. Toch merk ik dat wanneer God ver weg lijkt, ik eerder leef vanuit mijn eigen gevoel van tegenstand van God, of van anderen. We mogen juist leren om meer en meer vanuit Gods perspectief te leven. Hoe lief heeft hij ons wel niet, dat hij voor ons gestorven is toen wij nog zondaren waren!

Houdt daarom jouw blik gericht op wat God voor ons heeft gedaan, en wat God nog steeds voor jou doet. God gaf en geeft zijn leven aan ons uit liefde voor ons. Daarin zien wij ook hoeveel hij om ons geeft, en hoeveel liefde hij voor ons heeft. En door te groeien in het besef van wat God voor ons heeft gedaan, en de liefde die hij voor ons heeft, mogen wij ook groeien in het goddelijke perspectief op ons. God En wanneer wij zo meer en meer beseffen met hoeveel liefde God ons heeft gered, en met welke diepgaande trouw Christus ons blijft redden door zijn leven, dan kúnnen wij niet anders dan hem de eer geven die hij verdient. Halleluja! Amen.